

Ordning af Forholdene, og slet ingen Ordning, en heel Deel mellemiggende Stadier, som man havde kunnet vælge, men det blev meget snart klart for Regjeringen, at der kun var een Ordning af Forholdene, der kunde være tilfredsstillende, og at man lige saa godt strax maatte skride til denne, som til at hjælpe sig med mellemiggende Palliativer. Denne Sag blev derfor mundtlig forhandlet med Hs. Maj. Kongens Regjeringscommissair for Slesvig, som havde at tage Beslutning for Slesvigs Bedkommende. Hs. Maj. Kongens Regjeringscommissair blev meget snart enig med Finantsministeriet om, at der kun var denne ene Ordning, og at Retfærdighed mod Danmark og Hensyn til det billige Krav paa Samqvems Dyretholdelse, som Slesvig havde, ligemeget fordrede, at man greb til at udjevne Toldforskjellen mellem Danmark og Slesvig, — og hvad der maatte støtte denne Anskuelse var, at Diebliftet tillige var saa beleiligt dertil som det virkelig var. Det var almindelig anerkjendt, at der var Trang til en Forandring; det var ligesaa almindelig anerkjendt, at denne Forandring ikke kunde skee paa Danmarks Bekostning ved at vende tilbage til status quo ante; det var fremdeles anerkjendt, at Toldforskjellens Ophævelse var en Foranstaltning, som i en Række af Aar havde været ønskelig og burde være skeet allerførst, og at det kun var lykkes at standse denne Ophævelse ved Hjælp af de sædvanlige Intriguer af det separatistiske Parti, som søgte at hindre Alt, hvad der kunde sikke Monarkiet mod Oplosning (Hør!). Stemningen i Slesvig, forsaavidt man kunde komme til Kundskab om den — og man lod sig det være magtpaaliggende at skaffe sig Underretning om Alt, hvad der vedkom denne Sag, ved at tale ikke blot med Folk, som kunde have Interesse for den, men ogsaa med Folk, som kunde tænkes at have Betænklichkeiten ved og tildeels endog tilforn at have været imod den, — Stemningen var saaledes, at man tildeels ønskede og ialtfald almindelig ventede, at Forandringen vilde skee. Under saadanne Forhold, og da Hans Majestæts Regjeringscommissair for Slesvig for Slesvigs Bedkommende, tiltroede sig at kunne sætte det igjennem, som naturligt maatte svare til de

Foranstaltninger, der her bleve trufne, kunde den danske Regjering ikke Andet end gjøre det Skridt, der nu foreligger Rigsdagen til Bedømmelse. Toldgrændsen kunde imidlertid ikke hæves alene derved, at Danmark og Slesvig fik en fælleds Tariff, — men ligesom den fælleds Tariff, der blev vedtagen foreløbig at skulde træde i Kraft fra 1ste September d. A., ingenlunde er noget Gastværksarbejde, men grundet paa lange og modne Forhandlinger fra Fortiden, og ligesom denne Tariff derfor ogsaa har været saa heldig at møde klart udtalt Bifald af de kjøbenhavnske Manufacturhandlere, som derom have afgivet Beretning til Finantsministeriet, saaledes var der ogsaa en anden Side af Sagen, som stod i nøie Forbindelse med Toldforskjellens Udjævning, og som betingede den jydske Toldgrændses Ophævelse, hvilken heller ingenlunde kunde siges at være umoden, men tværtimod i flere Aar, idetmindste siden 1846, havde været fuldkommen moden til at træde i Kraft, og det var Brændeviinsproductionsafgiftens Indførelse i Slesvig og den danske Brændeviinsproductionsafgifts Ansættelse til en saadan Størrelse, at den kunde svare dertil, og at samtidigt Consumtionen hævdes. Da Regjeringen først af Nøden var drevet til at maatte foretage store Skridt ved foreløbige Love, søgte den sig ogsaa forpligtet til at give disse Skridt et saadant Omfang, at de kunne sikke det størst mulige Held. Regjeringen bestemte sig derfor — og Hs. Majestæts Regjeringscommissair for Slesvig tiltraadte denne Anskuelse for Slesvigs Bedkommende, og erklærede sig stærk nok til at kunne gennemføre den i Slesvig — til ogsaa at udjevne Toldforskjellen i Henseende til Brændeviinsproductionsafgiften, ved her at træffe de Foranstaltninger, der svarede til den Brændeviinsproductionsafgift, som Hs. Majestæts Regjeringscommissair indførte i Slesvig. Det var klart, at Brændeviinsproductionsafgiften ikke kunde indføres med saa kort Varfel som Toldforandringen, og det er saaledes nødvendigt, at der ligger nogen Tid imellem; andre Omstændigheder, som ikke umiddelbart vedkomme den nærværende Sag, foranledigede tillige, at der var et Mellemrum mellem selve Anordningens Udstedelse og dens Emanation, men dette Mellemrum har havt den store Interesse